

Emet

אמת

בס"ד

www.EMET9.org

מאת ארגון אמת 9

הערות והקדשות:

emet9net@gmail.com

טעון גניזה!

למעוניינים בהפצת העלון או

לקבלת העלון בדוא"ל, שלחו בקשה

ל- emet9net@gmail.com

גליון 004 תשע"ח

להיים

לע"נ: רבי חיים ויטאל ז"ל

דברי דרך ארץ בסעודה

מי שיכול להפיץ
את העלון בבית
הכנסת שלו יקבל
תמורת זה
הקדשה חינם
בעלון. צרו קשר.

דשמה יש לו חולי ויתערב רוק בפיו
באותו שיוור.

לסיכום הבן איש חי זצ"ל מוסיף ואומר:
כל העובר על הלכות דרך ארץ הנזכרות
לעיל וכיוצא בהם הרי זה רעבתן גרגרן
מסטרא דהוא דאמר הלעיטני נא
(בראשית כה, ל), והנה הוא נאחז בסבך
הסטרא אחרא, ואם הוא בעל תורה
ועושה כן הרי זה מחלל שם שמים ולכן
אמרו רבותינו ז"ל (תנא דבי אליהו רבה,
א) דרך ארץ קדמה לתורה, וכאשר
האריכו בזה בספרי המוסר והיראה.

ועוד בעניין דרך ארץ באכילה: במסכת
דרך ארץ רבה (פרק עשירי) "רשב"ג
אומר: האוכל בשוק - חבירו של כלב.
ויש אומרים: פסול לעדות". והגמרא
אומרת שלא כל מי שאוכל מסטיק
ברחוב נחשב "חבירו של כלב". ופסול
לעדות. "והני מילי בנהמא ומידי
דרעבתנותא אבל מידי אחרינא לא". רק
מי שאוכל לחם או דבר של רעבתנות.
אבל לא משהו אחר. דוגמא: שלא יאכל
מנה פלאפל ברחוב ולא שהוא באמצע
הליכה ברחוב. אלא ילך למקום פרטי
ויאכל שם.

הרמב"ם פסק שו"ע (חושן משפט סימן
לד יח) "הבזויים - פסולים לעדות
מדבריהם. והם האנשים שהולכים
ואוכלים בשוק בפני כל העם".

שנזכה תמיד לכבד אחד את השני!

--אם יש לפני המסובין קערה אחת
מלאה שאוכלים כולם ממנה לא יתן
אחר מהמסובין עיניו בה לברור ממנה
חלק יפה לעצמו אלא יקח מן הבא בידו,
וגם לא יושט ידו אלא במה שלפניו, גם
לא יקח בידו מנה גדולה ויניח לפניו או
יאחזה בידו ויאכל ממנה, ואם אוכלים
על ידי כף לא ימלא הכף על כל גדותיו
ויניח בפיו.

--לא ימהר בלעיסתו ואכילתו אלא
יתנהג לאט לאט. (לא לאכול בחיפזון).

--לא ימלא פיו אלא רק בכדי שיוכל
לדבר בשפה ברורה.

--לא יושט ידיו לקערה עד שיגמור
בללוע מה שבפיו. (לא יקח לגימה גדולה
לתוך פיו. ושלא יהיה לו פה מלא עם
יותר מידי אוכל).

--יפסיק מעט בין לעסיה אחת לאחרת.
--לא ימצוץ אצבעותיו באכילה.

--לא ישתה כוסו בבת אחת בלי שיוור,
אלא ישתה כמנהג המדינה.

--ייטב לבו בסעודתו אם מעט ואם הרבה
יאכל פיתו בשמחה ולא בכעס ודאגה.

-- יזהר לאכול הטוב והמועיל לו לרפואה
ולא מה שערב לו לפי שעה.

--ישתדל לכבדש תאוותו באכילה ושתיה
תמיד.

-- הנכנס לבית בעל הבית כל מה שיאמר
לו בעל הבית או גדול הבית יעשה.

-- לא יאמר הנכנס לבית חבירו תנו לי
לאכול עד שיאמרו הם, ורק במים יאמר
תנו לי מים לשתות.

-- לא ישוך פרוסה ויתנהג לפני חבירו או
לתוך הקערה לפי שאין דעת כל הבריות
שזה.

--לא ישתה מהכוס ויתן לחבירו דשמה
שימות, ובצוואות רבי אליעזר הגדול
מזהיר שלא לשתות ממה ששייר חבירו

כולנו צריכים חיזוק מידי פעם איד
להתנהג בסעודה. בקיצור שולחן ערוך
ילקוט יוסף (מהדורת התשס"ז) **סימן
קסט-קע** כתוב להלן:

--לא ישתה אדם מהכוס ויתן לחבירו,
מפני הסכנה, שמא מחמת הבושה יקבל
חבירו ממנו וישתה, ואם השותה חולה
ידבק ממנו.

--בכוס של קידוש נכון שיקנח בידיו
המקום ששתה ממנו, או שיתן מעט יין
מהבקבוק לתוך כוס אחר ויתן לפניהם.
ואם לא עשה כן, והאורח חושש שמא
המקדש יש לו חולי, ויכול להזיק לטועם
אחריו מן הכוס, או שהוא איסטניס
שאינו יכול לטעום מכוס ששתה ממנו
חבירו, אין צריך לשתות מן הכוס.

--הנכנס לבית חבירו, צריך שיעשה כל
מה שיאמר בעל הבית, ולכן אם מכבדו
במאכל ומשתה (ואין בהם חשש איסור)
צריך שישמע לו. ומשורת דרך ארץ
שימתין עד שיחזור ויבקש ממנו. ואם
האורח נוהג להחמיר באיזה דבר שיש בו
סרך איסור, רשאי להחמיר כן גם אם
בעל הבית אינו נוהג להחמיר.

--יזהר שלא יטנף מלבושיו באכילתו.
וטוב שיאכל על ידי כף ומזלג, ולא יאכל
בשתי ידים, אלא ביד אחת.

--לא ימהר בלעיסתו ואכילתו, כדרך
הגרגרנים, ויפסיק מעט בין לעיסה
ללעיסה, ולא ישמיע קול בעת הלעיסה.

--לא יאכל וישתה מעומד, ולא יאכל את
המאכל כולו עד קיצו, אלא ישייר מעט.

הבן איש חי זצ"ל בספרו בהר בחקתי -
הלכות הנהגת האדם בסעודה כותב:

--צריך לאכול בשמחה ובלב טוב. לא
בכעס ובצער.

אסור נשים ללכת לבית הקברות

להלן הלכות מקיצור שולחן ערוך ילקוט יוסף
מהדורת התשס"ז

מו"ר הרב יצחק יוסף שליט"א בקשר לבית קברות:

מעיקר הדין מותר לאשה ללכת בימי ראייתה ללכת לבית הקברות, או לקברות צדיקים וקברי אבותיה, אף כשעוברת דרך קברות אחרים. וכל שכן בימי ליבונה מותר. אף שעדיין לא טבלה. אולם כבר נתבאר בסעיף הקודם שלפי הזוהר הקדוש והגר"א יש לנשים להמנע מלהכנס לבית הקברות, ובפרט בימי טומאתן. ילקו"י אבלות מהדורת תשמ"ט עמ' פד, ובמהדורת תשס"ד סי' י' עמ' רג. אולם בטהרת הבית מבואר שאין בזה איסור, והוא רק מצד ראוי ונכון, ע"פ הזוהר הקדוש והגר"א.

כה אין ללכת לבית הקברות אלא לצורך הלכות המת, ובפרט אם לא תיקן עוון קרי, כי החיצונים מתדבקים בו. אבל מותר לילך להשתטח על קברי צדיקים, או לילך על קבר אביו או אמו לכבודם, אף על פי שעובר דרך קברות אחרים, דכיון דהוי צורך מצוה, שומר מצוה לא ידע דבר רע. ילקו"י אבלות מהדורת תשס"ד סימן י' סעיף כה עמוד רנד

כו היוצא מבית הקברות, וכן החוזר מהלוייה, צריך ליטול ידיו. ומעיקר הדין אין צריך ליטול בכלי, אך המחמיר ליטול עם כלי תבוא עליו ברכה. וכן מעיקר הדין מותר לנגב ידיו מאותה רחיצה, אך נהגו שלא לנגב הידים כדי שלא יסיחו דעתם מזכרון המת. ואם עמד מחוץ לארבע אמות של מיטת המת, ולא נכנס לבית הקברות, אין צריך ליטול ידיו. ויש נוהגים להחמיר בכל אופן. וכן נהגו להקפיד היכא דאפשר שלא להכנס לביתו עד שיטול ידיו. ויש נוהגים ליטול ידיהם קודם כניסתם לבית הקברות, אך מדינא אין צריך ליטול ידיו. ילקו"י אבלות מהדורת תשמ"ט עמוד פג, ובמהדורת תשס"ד סימן י' סעיף כו עמוד רנד

כז הנכנס לקברות צדיקים] שלא בתוך בית הקברות [כמו קבר רבי שמעון בר יוחאי במירון, וקבר יונתן בן עוזיאל בעמוקה, וקבר רבי מאיר בעל הנס בטבריה, וקבר שמעון הצדיק, וכדומה, אין צריך ליטול ידיו בצאתו משם]. ואין להתפלל שחרית מנחה וערבית בבית קברות, וגם לא בקברות צדיקים. ומה שאנו מתפללין בקבר הרשב"י ובמערות המכפלה הוא מפני שהקבר עצמו עמוק הרבה, ואינו בסמוך למצבה הנראית. ילקו"י אבלות תשס"ד סימן י' סעיף כז עמוד רנה

כח בשעת הרחיצה בחזרה מהלוייה, נהגו להקפיד שלא ליקח הכלי מיד הרוחץ. אולם דבר זה אינו מעיקר הדין, שהרי בלאו הכי אין צריך כלי לנטילה זו. ונהגו להקפיד היכא דאפשר שלא להכנס לבית, ואפילו לביתו, עד שיטול ידיו. ואם אין לו מי שיביא לו מים לחצר, אין צריך להקפיד בזה. ילקו"י אבלות מהדורת תשס"ד סימן י' סעיף כח עמוד רנח

כט אף הנכנס לבית קברות של גויים, כשיוצא צריך ליטול ידיו. ילקו"י אבלות סי' י' עמ' רנט

ל החוזר מהלוייה אין לו ליטול ידיו מברז השייך לאחרים, מחשש לאיסור גזל. ילקו"י אבלות מהדורת תשס"ד סימן י' סעיף ל עמוד רנט

לא הרואה קברי ישראל אחת לשלשים יום, מברך: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, אשר יצר אתכם בדין וזן אתכם בדין וכלכל אתכם בדין והחיה אתכם בדין, ואסף אתכם בדין, ויועד מספר כולכם, ועתיד להחיותכם ולהקימכם בדין לחיי העולם הבא, ברוך אתה ה' מחיה המתים]. ילקו"י אבלות מהדורת תשמ"ט עמוד פד, ובמהדורת תשס"ד סימן י' עמוד רנט

כתוב בזוהר הקדוש הדגישו בחריפות שאשה לא תכנס לבית העלמין מפני סכנה, וכך מבואר בשולחן ערוך, וכך פסק מרן הרשל"צ הרב מרדכי אליהו ז"ל. אין איסור הלכתי אבל יש רוח רעה השורה שם. מותר ללכת לקבר של צדיק בודד שלא קבור בתוך בית קברות אלא שיש לו מתחם משלו. הבעיה היא להיכנס לתוך בית הקברות פנימה.

לפנינו סיפור מדהים מתוך הספר "דרך צדיקים". מסופר על אדמו"ר ואשתו שלא היו להם ילדים. הם הלכו לרב חיים סנואני זצ"ל לבקש ברכה שיפקוד אותם בזרע של קיימא. "רבנו חיים נעתר לבקשתם, והתפלל להשי"ת שיפקדם בילדים. עבר חודש והאשה לא נתעברה. רבנו חיים ז"ל השתתף בצער בני הזוג, ושוב שפך שיח לפני יושב מרומים שיפקוד את האדמו"ר ואשתו בזרע קודש. אבל היא לא נפקדה.

משמים האירו לצדיק רבי חיים זצ"ל וגילו לו שבערב ראש חודש הקרוב התברר לו הסיבה המונעת.

והנה בערב ראש חודש פקד הרב חיים זצ"ל את תלמידו ששהה בביתו להוציא ספר כל שהוא מארון הספרים. התלמיד הושיט את היד ולקח את הספר הראשון שנזדמן לו. הרב צוה עליו לקרוא איפה שיפתח הספר. הספר נפתח במקום הדין בענייני בית הקברות. הוא קרא את גודל החומרה שיש בהליכת נשים לבית הקברות בגלל שהחיצונים יכולים להדבק בהם. "אם נקבר אדם רשע שבחייו היה מנאף ופרוץ בעבירות חמורות, ונפשו הטמאה של הרשע יש ביכולתה להדבק באשה המבקרת בבית הקברות ולהזיק לנפשה, וזאת אפילו אם האשה נצבת במרחק רב ממקום הקבר. בעל הספר החמיר מאוד בענין זה ופסק שראוי לפרסם ברבים חומרת הדבר וגודל הנזק, ולהזהיר את הנשים לבל יבואו לבית הקברות אפילו בימים המיוחדים כגון ערב ראש חודש אלול וניסן."

לפתע בעוד הרב והתלמיד מעיינים בספר חשוב זה, האדמו"ר ואשתו הגיעו לביקור אצל הרב. הם הגיעו באיחור לפגישה עם הרב. האשה הסבירה שהיום היה היארצייט של אביה והיא הלכה להתפלל על קברו כמו שתמיד. תוך כדי שיחה התגלה שגם לאשה יש מנהג ללכת כל ערב ראש חודש לבית הקברות ולהתפלל בקבר של ה"חזון איש". מיד הרב חיים הבין שזו התשובה שקיבל משמיים בקשר לחוסר פרי בטן.

הוא הסביר לה וביקש שלא תלך יותר והאשה הסכימה. ובגלל הליכתה לבית הקברות נדבקו בה החיצונים. ובנוסף אם היא היתה מעוברת היה נזק יותר גדול לה ולעובר. הרב חיים התפלל עבורה מאותו יום "להכרית ממנה את החיצונים ותוך שלושת החדשים הקרובים היא תתעבר."

וכך היה, לא עבר מעט זמן ודברי הרב חיים סנואני זצ"ל התקיימו והיא התעברה וילדה בן זכר ועוד בנים ובנות אחר זה.

כח הדיבור

הנברא משם הוא כלול טוב ורע, ובחינת הטוב שבו אומר דברי אמת, והרע שבו אומר דברי כזב. דיבור לא טוב גם כולל לשון הרע, כלומר כל דיבור רע על מישהו בגנות נחשב לא טוב. מקורות של איסור לשון הרע הוא בתורה: בספר ויקרא, פרק י"ט, פסוק ט"ז: "לא תלך רכיל בְּעַמֶּיךָ". ובספר דברים פרק כ"ז, פסוק כ"ד: "אָרוּר מִכָּה יֵרָעוּ בְּסִתְרָה".

וגם רכילות אסור. בקיצור שולחן ערוך-סימן ל' כתוב:

סעיף א כתיב לא תלך רכיל בעמך, איזהו רכיל, זה שטוען דברים, והולך מזה לזה, ואומר: כך אמר פלוני, כך וכך שמעתי על פלוני, אף על פי שהוא אמת וגם אין בו גנות הרי זה עובר בלאו, והוא עון גדול, וגורם להרוג נפשות מישראל, לכך נסמך לו, ולא תעמוד על דם רעך. צא ולמד מה אירע לדואג האדומי, שאמר לשאול כי אחימלך נתן לדוד צדה וחרב, אף על פי שהדבר היה אמת, וגם לא הוי גנות לאחימלך, שהרי לא עשה בזה שום מעשה רע, וגם אם שאול בעצמו היה שואל לאחימלך, היה אומר לו מה שעשה, כי לא נתכוין לחטוא בזה נגד שאול. עם כל זה גרם הרכילות של דואג, שנהרגו כמה כהנים.

סעיף ב יש עון גדול מזה עד מאד, והוא בכלל לאו זה, והוא לשון הרע, והוא המספר בגנות חברו אף על פי שאומר אמת. אבל האומר שקר, נקרא מוציא שם רע על חברו, אבל בעל לשון הרע זה שיושב ואומר: כך וכך עשה פלוני, כך וכך היו אבותיו, כך וכך שמעתי עליו, ואומר דברים של גנאי, על זה אמר הכתוב יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות. המקבל לשון הרע הוא גרוע יותר מן האומרו, ולא נחתם גזר דין על אבותינו במדבר אלא על לשון הרע בלבד.

באה בעקבות כישלון האדם בדברי שקר, אחרת לא היה מרגיש רעב לעולם, ואפילו אם לא אכל זמן רב, כל מה שהיה צריך להרגיש זו רק חולשה, אך לא רעב. עכ"ל.

כל דיבור בורא מלאך! בזהר חדש (אחרי נ"ז): פתגמא דאורייתא על כל מלה ומלה יהיב ליה קודשא בריך הוא מלאך אחד. תרגום: על כל מלה של דברי תורה נותן לו הקדוש ברוך הוא מלאך אחד.

אילולא היה אדם יודע כמה אלפי אלפים מלאכים נבראים מן דברי קודש שלו, היה עוסק בזה כל היום, ומדבר דיבורי תורה ודיבורי תפילה. וההפך מזה כשאדם מדבר דיבורים לא טובים ואסורים, הוא בורא מלאכים רעים ומשחיתים המייסרים ומצעררים אותו. ועל כן כל מי שמבין מה זה מעלת וקדושת הדיבור, ידבר רק דברים טובים ודברי קדושה. וירבה בדברי תורה, גמרא, משניות, זוהר וכו'. ובזה יזכה למחנות שלמים של מלאכים שישמרו אותו בכל דרכיו תמיד. (זוהר חדש רות, צ"ב) בספר האר"י וגוריו מאת הרב יעקב משה הלל שליט"א (סימן ל"ח) כתוב: "כתב הרב חיים ויטאל בריש ספר שער רוח הקודש וז"ל: מדבור האדם נוצרים מלאכים טובים או רעים כפי דיבורו וכמ"ש בתיקונין כי כשהאדם עוסק בתורה אותם הקולות וההבלים דנפקי מפומיה נעשים מרכבה אל נשמות הצדיקים הראשונים לרדת למטה ללמוד תורה לאדם ההוא... כי אם אותה התורה שיעסוק בה קורא אותה לשמה, יהיה המלאך הנברא משם קדוש הוא מאד ועליון מאד ונאמן בכל דבריו באמת גמור, וכן אם קורא אותה בלי שיבושים וטעויות יהיה המלאך ההוא בלי טעות ויהיה נאמן בכל דבריו, וכן המצוה שעושה האדם אם היא כתקנה, נעשה ממנה מלאך קדוש מאד... והטעם הוא כי אם האדם היה לו איזו בחינה רעה או דבר שקר באותה התורה או באותה המצוה שעשה, הנה גם המלאך

בתלמוד מסכת שבועות (לא, א) יש דוגמאות מעניינות לאיסור השקר, והכלל הוא, שלא רק שקר גמור אסור, אלא כל דבר שיש בו שמץ של שקר אסור, שנאמר (שמות כג, ז): "מִדְּבַר שֶׁקֶר תִּרְחֹק".

הדיבור של האדם יכול להשפיע על התאוה שלו לאוכל. בליקוטי מוהר"ן, (תורה מ"ז) **רבי נחמן מברסלב** כותב: "ואכלת אכול ושבוע והיללתם וכו'" (יואל ב). מי שהוא שקוע בתאוות אכילה, הינו רחוק מאמת, **ובספר המידות** כותב: "**האמת מביא שובע**".

בספר **בשדי יער** – פרק 53 - הרב שלום ארוש שליט"א כותב: 'לכן, עיקר תפילתו של אדם הרוצה להיגמל מתאוות האכילה צריכה להיות על כך שינצל מן השקר על כל גווניו. וצריך לדעת, לא רק כאשר משקרים במובן המקובל עוברים על "מדבר שקר תרחק", אלא כל דיבור שאינו על פי האמת של האמונה נקרא גם הוא שקר, כגון: דיבור של כעס, זהו שקר משום שאסור לכעוס. דיבור של לשון הרע, זהו שקר משום שאף אם הדברים נכונים, אך מכיוון שאסור על פי האמונה לאומרו, אף זה שקר'.

יוזא הכלל: כל עניין האכילה הוא למעשה עבודה על הדיבור. אדם לא מבין שכאשר הוא כועס הוא משקר. אישה צועקת על הילדים – זהו שקר, כי על פי האמת צריך לדבר ברוגע, לכן צריך לבקש מהשם עזרה להתגבר על כל דיבורי השקר ולשנן את דברי הגמרא האומרת: "אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו".

חשוב להבין שכדי להיפטר מתאוה זו חייבים לדבר אך ורק אמת. להיפטר מתאוות האכילה צריך להרגיש שובע. כל הרגשת רעב, ולו הקטנה ביותר, היא עונש של שקר על כל גווניו. אפילו צדיק כאשר הוא מרגיש רעב זה משום שיצא דבר שקר מפיו. ממילא, כל זמן שאדם יוציא דברי שקר מפיו הוא ירגיש רעב, ואז ילך לאכול. כך קיבלתי מרבתי, הרגשת הרעב

צור קשר: מי שצריך גמ"ח חינוך

סידורים וחומשים, לזקוקים,

ובתי כנסת

EMET9NET@GMAIL.COM

מדור בהלכה מהרב דוד שלום נקי שליט"א

הכשרת הכלים לפסח

מי שיכול לייחד לעצמו מערכת כלים מיוחדת לפסח, תבוא עליו ברכה. וישים לב להצניע את כלי החמץ בארון מיוחד, ויסגור אותו ויכתוב עליו "כלי חמץ", לבל יטעו להשתמש בהם בפסח. ואמנם לא לכל אדם ישנה אפשרות לייחד מערכת כלים נוספת, לכן יש לדעת את פרטי הדינים כדלהלן.

לבון

כלים שהשימוש בהם הוא באש, כגון שפודים שצולים בהם על האש - כיון שבלעו איסור באמצעות האש, הכשרם על ידי האש, דהיינו להכניסם בתוך האש עד שיהיו ניצוצות ניתנים מהם.

הגעלה

כלים שהשימוש בהם הוא בבישול דבר לח, כגון סיר שבושל בו מרק או מאכל עם רוטב - כיון שבליעתם באמצעות לח רותח, הכשרם גם כן על ידי המים הרותחים. דהיינו, להרתיח מים בכלי, וכשהמים מבעבעים, יכניס את הכלי עם הידיות והמכסה למים, ואז יפלט האיסור הבלוע. ואז הנקרא: "הגעלה" (הפלטת).

וקודם ההגעלה ינקח את הכלי היטב בחומרי ניקוי, ויסיר ממנו כל לכלוך וחלדה, וינקח גם במקום הברגים.

רוב שימוש

הכשר הכלי נקבע על פי רוב שימוש. כלומר, שאם רוב השימוש בכלי הוא בתבשילים שיש בהם לחות, כרוטב או מרק, אף על פי שפעמים משתמשים בו גם במאכל יבש בלי רוטב כלל - כיון שרוב שימושו בלח, הכשרו בהגעלה.

סירים - רוב שימושם בלח, לכך הכשרם בהגעלה. וגם מכסה הסיר והידית צריכים הגעלה. ויש לנקות עד כמה שאפשר את השחרורית שבתחתית הכלי.

כפות, כפיות ומזלגות - כיון שרוב שימושם ב'כלי שני' [דהיינו בכלי שהורק אליו המאכל מהכלי שבושל בו], אף הכשרם בכלי שני. והיינו שירתיח מים, ויכול לשפכם לתוך קערה, ובעוד המים חמים מאוד, יניח את הכלים בקערה. וכל שכן שאפשר להכשירם בעירורי מכלי ראשון, דהיינו שירתיח מים ויערה על הכלים. ובני אשכנז מחמירים להכשירם דוקא בהגעלה בכלי ראשון.

סכין - ינקח היטב והכשרה בהגעלה. ואף שרוב השימוש בסכין הוא בכלי שני, מכל מקום, כיון שבשעת החיתוך דוחקים את הסכין במאכל, לכך בולעת היא יותר. ואולם בהגעלה זו אין חיוב להקפיד שהמים יהיו על האש בשעת ההגעלה,

אלא די שהמים יהיו חמים מאוד. בליבון באש עד שיהיו ניצוצות אש נתנים מהם. ואם טעה והכשירם בהגעלה בלבד וצלה בהם בפסח, רשאי לאכול את המאכל. ואם צלה בהם בשר במשך השנה, ולא ידוע לו שהיה מעורב בהם פירורי לחם, די להגעילם.

מיחם מים שבמשך השנה מקפידים שלא לחמם עליו דברי מאכל, אין צריך הכשר, ורק ידיחם היטב מבחוץ. אבל אם חיממו עליו אפילו פעם אחת חמץ, יגעיל את המכסה. אבל המיחם עצמו, מן הדין אין צריך הכשר.

שיש - ידיחם היטב בכל הפניות, ויערה עליו מים רותחים מכלי ראשון. ואם יש חשש שיתקלקל, די בשטיפה והדחה היטב.

מחבת, בין שמשתמשים בה עם הרבה שמן [כטיגון ושניצל], ובין שמשתמשים בה עם מעט שמן [כטיגון ביצה], הכשרה בהגעלה.

כור חרסינה - ידיח היטב את הכור, ויערה עליו [פ' פעמים] מים רותחים מכלי ראשון.

כלי זכוכית - אינם בולעים כלל. על כן אינם צריכים שום הכשר, ואפילו אם הכניסו בהם משקה חמץ חם, מותר להשתמש בהם בפסח, ובלבד שישטפם וידיחם היטב. ומנהג בני אשכנז להחמיר בכלי זכוכית שהשתמשו בהם בחמץ חם, שלא להשתמש בהם בפסח.

כלי פלסטיק, עץ, אבן, אמיל [פח מצפה בחומר לבן או צבעוני] הכשר כלים אלו, כהכשר כלי מתכות המבואר לעיל.

כלי חרס - אין מועיל להם הכשר, כי אינם פולטים. ולכן ינקם היטב שלא יהיה חמץ ניכר בהם, ויצניעם במקום מיוחד, ולא ישתמש בהם בפסח.

שימוש בצונן - כלים שרוב שימושם בצונן, כגביע קידוש וכוסות כסף וכדומה, ששותה בהם משקים של חמץ כמו בירה או ויסקי, אף על פי שפעמים נותן בהם גם משקה חם ומטביל בו ביסקוויט, די לשטפם ולהדיחם היטב. ובני אשכנז מחמירים להגעילם.

מקרר - ינקח היטב, בפרט בגומיות שבדלתות ובחריצים.

שלחן - נהגו לערות עליו מים רותחים. ואם חושש שיתקלקל, די שיכסהו במפה.

(מתוך חוברת בהלכה ואגדה כשרות המטבח)

שפודים ורשתות שצלו בהם חמץ על האש [כגון קציצות בשר המעורבות בפירורי לחם], הכשרם

יהי רצון שכל עם ישראל יחזור בתשובה. שנוכה לשנים רבות ולראות את משיח צדקנו במהרה אמן ואמן. יהי רצון שהקב"ה ישמע את תפילתנו וימלא את כל משאלות ליבנו לטובה ולברכה. כָּל מֵאֵן דְּעֵבִיד רַחֲמָא

הקדשות, הנצחות וברכות: (להקדשה משלך צור קשר: emet9net@gmail.com)

לע"נ: הרב חיים ויטאל זצ"ל, הרב עובדיה יוסף בן ג'ורג'ה זצ"ל, הרב ניסים יגן זצ"ל, רבי יעקב אבוחצירא זצ"ל, רבי חיים בן עטר הקדוש זצ"ל, הרב חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל, הרב אברהם אזולאי זצ"ל, רבי עקיבא בן יוסף זצ"ל, רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל, הרב חיים פלאג'י זצ"ל, הרב נחמן בן פייגא זצ"ל, גלית דורית בת עליזה הי"ו, רמי בן איוון הי"ו, עליזה בת (נעומי) שושנה ע"ה, אסתר בת גיטל ע"ה, גאולה בת (נעומי) שושנה ע"ה, יואל בן אסתר ז"ל, משה בן זיסלה ז"ל, (נעומי) שושנה בת אסתר ע"ה, הלל בן לאה ז"ל, יעקב בן רבקה ז"ל, יוסף חי בן חנה ז"ל, יחזקאל בן (נעומי) שושנה ז"ל, זהבה בת חנה ע"ה, בתיה בת (נעומי) שושנה ע"ה, משה בן חנה ז"ל, שלו בן רות נ.צ.ב.ה. | לחזרה בתשובה ואריכות ימים: דוד בן (נעומי) שושנה, עליזה בת אסתר.